



ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια όκτακόσα κι' έννενήντα τρία,  
κρίσις θά ζουρλάνη τούς Ρωμηούς άχρεία.

Έννατος ό χρόνος είναι  
κι' έδρα πάλιν αί Αθήναι.

Τών όρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ο ΡΩΜΗΟΣ τήν εβδομάδα — μόνον μιά φορά θά βγαίνη,  
κι' όταν έγω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.  
Συνδρομητάς θά δέχωμαι — γιατί λεπτά δέν έχομε.  
και 'στών Αθηνών τήν πόλιν — και είς τήν άλλοδαπήν,  
και είς τήν Ελλάδα όλην — δίχως νάζια κι' έντροπήν.  
Συνδρομή για κάθε χρόνο — **όκτώ φράγκα είναι μόνο.**

για τά ξένα όμως μέρη — **δύκα φράγκα και 'στό χίρι**  
Κι' ένα φύλλο αν κρατῆς — εγινες συνδρομητής,  
κι' όποιος τόν παρᾶ δέν δίδει — θά τόν φάη μαύρο φίλι.  
Γράμματα και συνδρομαί — απ' εύθείας πρὸς έμέ.  
Γιά τή σάρα και τή μάρα — κάθε φύλλο μιᾶ δεκάρα.

Δεκατέσσαρες Αύγούστου,  
φθάνει κι' ό καιρός του μούστου.

Ποῦντος τετρακόσα και τριάντα έξη,  
μέ τά σκρίπ και φαίντιγγ ό παρᾶς θά τρέξη.



Φασουλῆς και Περικλέτος,  
ό καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Κι' επήγα 'στό προσκύνημα, τό μέγα Σελαμλίκι,  
και θάμβος με κατέλαβε και θαυμασμός και φρίκη,  
κι' είδα τήν έκθαμβον μορφήν του Μεγαλειοτάτου,  
πού σκύβουν τά Βασίλεια και προσκυνούν 'μπροστά του.  
Μισοβολούσε τό Γιλδιζ με μύρα τῆς Ασίας,  
πού σέ μεθούν για μιᾶ στιγμή κι' άλλοιότιο σέ κάνουν,  
κι' έφώναξα, βρέ Περικλή, με σφρίγος φαντασίας:  
«δώστε μου μάτια τέσσερα γιατί τά δῶ δέν φθάνουν».

Δώστε μου μάτια για νά 'δῶ Μονάρχας άθανάτους,  
νά 'δῶ τήν θείαν έξαψιν έκστατικῶν Δερβίσσου,  
και τούς μπαξέδες του Γιλδιζ τούς μυριολουουδάτους,  
πού κελιάδουν τά κάλλη των πτηνά του Παραδείσου,  
και βρέχουν τῆς φτερούγας των νερά λαγαρισμένα,  
νερά που τάρωμάτισαν με χίλις εύωδιας  
κορμιά με γάλα και μ' άφρούς κι' αλάβαστρο πλασμένα,  
πού του Βοσπόρου τά γεννούν ή ξάστερις βραδειας.

Δώστε μου μάτια για νά 'δῶ τάρτατ' άγγελούδια  
κι' άπάρθενα κι' άμάρταντα και τούρκου λουλούδια,  
όπου κανείς βοτανικός δέν ξέρει τόνωμά των.  
Κι' έμεις μονάχα ξέρουμε τό μυστικό των.  
Δώστε μου μάτια για νά 'δῶ και βούτσες περισσαίς,  
πού μέσ' από τῆς κανούλας σκορπίζουν τῆς χουσκί,  
σερμπέτια πολυδύνατα και άγρια και κέντια  
και τά βαρειά κι' άτμηντα του Αιπελάξαν διαμάντια,  
όπου σέ πιάνει τουρτουρῆς μονάχα νά τά 'δῆς  
και τᾶψαλε 'στούς στήνους του ό Πάσης Σαχάχ.

Δώστε μου μάτια για νά 'δῶ τάρτατ' άγγελούδια  
τάχιστα λαγόνια των με όρσεν κι' έμφορτίαν,  
και στόματα πανάχραντα των Καλιών ποτίζουν  
μ' ό,τι χαρίζει τήν ζωήν και τήν άθανάσιαν.  
Πάρτε 'στά Παλάτια σας κι' έμει τόν άγγελούδι  
νά βλέπω κάποτε κι' έγω κανένα συντριβάνι,



σέ φουντωμένης κουρμαδιᾶς τὸν ἴσκιον νὰ ξαπλώνωμαι  
καὶ μὲ τὰ δὴ τὰ χέρια μου νὰ καταφασκελώνωμαι.

Ἀφῆστε με σέ μιὰ γωνιά ξερὸ νὰ γλείφω κόκκαλο  
κι' ἀπὸ μεγάλους καὶ μικροὺς ἄς ὀρνῶμαι σὰν μούλος,  
ἄς εἶμαι 'στὰ Παλάτια σας σὰν ἓνα παλιοφρόκαλο,  
ἄς εἶμαι καὶ τῶν δούλων σας ὁ τελευταῖος δούλος,  
κι' ὁμνῶ μὲ διαγωγὴν νὰ φέρωμαι τιμίαν  
χωρὶς ποτὲ νὰ ὑποστῶ περιτομὴν καμμίαν.

Ἔτσι λοιπόν; ... εἰς τὸν ντουναῖ ποτὲ μου δὲν θὰ δρᾶσω,  
κι' αὐτὴν τὴν ἄχαρη ζωὴ, τὴν ἄνοστη καὶ κρύα,  
μὲ τοὺς μουφλούζηδες Ρωμηοὺς κι' ἐγὼ θὰ τὴν περάσω  
ν' ἀκούω πάντα γιὰ τὰ σκρίπ καὶ τὴν μουφλουζαρία;  
Ἔτσι λοιπόν, ἀείποτε καὶ τώρα καὶ 'στὸ μέλλον  
κι' ἐγὼ μὲ τοὺς μουφλούζηδες μουφλούζης θὰ γυρίζω,  
κι' ἀντὶ τὰ κάλλη τ' ἄφθαρτα νὰ βλέπω τῶν Ἀγγέλων  
τὰ μούτρα τῶν Σωτήρων μας μπροστὰ μου θ' ἀντικρίζω;

Πάντα μὲ τούτους τὸν γιανὰ γιὰ φτώχεια θὰ τινάζω,  
μήτε θὰ πῶ κι' ἐγὼ ποτὲ μιὰ στάλα πετιμέζι,  
καὶ βλέπωντας τοῦ Λεμονῆ τὸ χρῶμα θὰ φωνάζω  
πῶς ἴσως αὔριον ψωμὶ μᾶς λείψῃ 'στὸ τραπέζι;  
Δὲν θὰ πατήσω μιὰ φορὰ χαλιὰ τῆς Δαμασκοῦ,  
μήτε μὲ μῦρ' Ἀραβικὰ δὲν θὰ λουσθῶ καὶ κρόκους,  
μὰ μὲ τὰ λόγια θὰ βρωμῶ τοῦ καθενὸς ἀσκού,  
ποῦ νὰ πληρώσ' ὑπόσχεται κεφάλαια καὶ τόκους;

Ἀφῆστε με σέ μιὰ γωνιά γιὰ 'λίγο νὰ 'συχάσω  
καὶ τῶν Ρωμηῶν τοὺς Κόντηδες καὶ Λόρδους νὰ ξεχάσω,  
ἀφῆστε με τοὺς πακτωλοὺς μαζί σας νὰ γνωρίσω  
τῶν χρυσοφόρων πόλεων, Βομβάης καὶ Καλκούτας...  
δὲν θέλω 'στὸ Ρωμαῖκο ποτὲ μου νὰ γυρίσω  
νὰ μάθω πῶς 'φαλήρισε κι' ὁ κορδαμένος Σγούτας.

Ἀλήθεια πῶς ἐπτόχευσε καὶ τοῦτος!... ὠμένα!...  
μὲ τί καρδιά θὰ τὸν ἰδῶ μουφλούζη σὰν κι' ἐμένα,  
μὲ τί καρδιά θὰ τὸν ἰδῶ χωρὶς κοιλιὰ σὰν πρῶτα  
μὲς 'στοῦ Φαλήρου τὰ πυκνὰ νὰ σουλατσάρῃ φῶτα;  
πῶς τῆς κλεινῆς Πιστωτικῆς τὰ σάββανα θὰ ράψω;  
καὶ μαῦρον ἐπιτύμβιον 'στὸ μνήμα της θὰ γράψω;

Πλημμυροῦν στρατοὺς οἱ κάμποι  
καὶ τῶν ὀπλων χάλυφ λάμπει...  
νὰ φρουρὰ Βασιλική!...  
τί καὶ τί δὲν μ' ἐνθυμίζει  
καὶ τὸ βῆμα των ρυθμίζει  
μία κι' ἄλλη μουσική.

Τί στρατοῦ πυκνοῦ μπουκέτο!...  
ἓνας κι' ἓνας, Περικλέτο,  
ποῦ δὲν ξέρεις τί νὰ 'πῇς...  
καὶ μὲ σπῆθαις εἰς τὰ μάτια  
σὲ φωτίζει καὶ μάχης ἔτι  
ἄλκιμοι πηδοῦν ἵπποις.

Τᾶλογά των ἓνα κι' ἓνα...  
τί χορτάτα καὶ θρεμμένα!...  
σποῦν 'στὸν δρόμον των λιθάρια...  
ἐπειδὴ ποτὲ κι' ἐκεῖ  
δὲν σουφρόνουν μερικοὶ  
τοὺς σκανοὺς καὶ τὰ κριθάρια.

Καθβαλάρηδων σπιρούνια  
σὲ γερά πλευρὰ κτυποῦν,  
καὶ κυττάξεις ὅλος τρέμων  
ἀπὸ διάπλατα ρουθούνια  
τᾶλογά των νὰ σκορποῦν  
τοὺς καπνοὺς παλῶν πολέμων.

Παρελαύνουν ἔππων στοῖχοι  
καὶ μακρῶν σαλπίγγων ἤχη  
τὰς ὀπλὰς των ἐρεθίζουν...  
λάμπουν καὶ τὰ δέρματά των  
κι' οὔτε 'πίσω κι' ἐμπροστὰ των  
ἀλογόμυγαις καθίζουν.

Δίχως λέρνα, δίχως πείνα,  
μιὰ χαρὰ τρυφοῦν κι' ἐκεῖνα  
'στῆς εἰρήνης τοὺς καρπούς,  
κι' ἀπ' τοὺς σταύλους ἄμα βγάζουν  
ἄρον ἄρον δὲν πηγαίνουν  
σὲ κυνήγι Ἀλεπούς.

Εἰς τῆς σέλαις των φουστάνια  
τοῦ συρμοῦ δὲν καθβαλῶν,  
κι' οὔτ' ἀμπέλια καὶ μπροστάνη  
νοικοκύρηδων χαλῶν.

Ἄλλ' ὅμως κι' οἱ Ζουάβοι προβαίνουν ἀπ' ἐκεῖ  
μὲ πράσινο σαρίκι, μὲ κόκκινο βρακί.  
Παράστημα καὶ βῆμα γεμάτο λεβεντιά  
καὶ προκαλεῖ παιᾶνας ἡ κάθε των ματιά.  
Αἱ σάλπιγγες σημαίνουν, τὰ τύμπανα βροντοῦν,  
'στῶν μουσικῶν τοὺς ἤχους Σειρήνες ἀπαντοῦν,  
κι' ὁ τρομερὸς Μονάρχης ὀλόλαμπρος περνᾷ  
μὲ τὸν χρυσὸν του δίφρον κι' ὁ κόσμος προσκυνᾷ.

Ὅπισω του Πασσάδες καὶ γέροι στρατηγοί...  
σεῖεται 'στὸ πάτημά των ἀμμοστρωμένη γῆ...  
τοὺς περιβάλλουν δόξης βραβεῖα καὶ χιλιὰι  
κι' αὐρὰ τὰς κεφαλὰς των θαυπεύει ποντιά,  
μὰ νὰ καὶ Σουλτανίδες κι' ἡ πρώτη Βαλῆρ  
μὲ τοὺς Κισλαραγάδες κι' εὐνούχων στρατιάς.

Κι' ὁπότεν τῆς ἀμάξης του τὰ δὴ ἐκύνταξ ἔτι  
εἶπα πῶς ἐγεννήθηκαν νὰ βόσκουν σὲ Παλάτια,  
μ' ἐκεῖνο δὲ τὸ λύγισμα καὶ τὸ κομψὸ των νάξι  
ἐνόμιζα καθένα των 'στ' αὐτιά μου πῶς φωνάζει:  
«ἐγὼ σὲ σταύλους ζηλευτοὺς τὴν κεφαλὴ μου γέρνω»  
τοῦ πρώτου τῶν Ὄσμανλιδῶν τὸ μεγαλεῖον σέρνω.



ποῦ στέκει μεγαλειότερος ἀπ' ὅλους τοὺς μεγάλους  
κι' ἔχει τὸν ἥλιον ἀδελφὸ, καθὼς τὸ ξέρουν ὅλοι,  
κι' ἐκεῖνος γιὰ χατήρι του φωτίζει καὶ τοὺς ἄλλους  
καὶ καταυγάζουν ἀπὸ φῶς τῶν μιναιδῶν θέλει.  
Ὅταν κοιμοῦμαι καὶ 'ζυπῶ ποῦ βόσκω συλλογίζομαι...  
γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ χαμαρωτὸ κουνεῖμαι καὶ λυγίζομαι,  
κι' ἂν μοναχὰ τὸν σταῦλο μου τὸν εἶχες σὺ γιὰ σπῆτι  
δὲν θάσταν ἔτσι σήμερα, βρέ Φασουλῆ κοπρίτη.»

Τίποτε Καλῆς σὰν κι' αὐτὸν δὲν εἰμπορεῖ νὰ γίνη  
καὶ σὰν ἀκούσῃ αἴλιος, ὃ δέσποτα κι' αὐθέντα»  
τότε τῆς λίρας καθὼς λέν μὲ τὸ σωρὸ τῆς χύνει...  
ὅμως ἄς παύσῃ, Περικλῆ, τῆς λίρας ἡ κουβέντα,  
γιατὶ κι' ἂν δὲν τὸ ξέρης σὺ ἐγὼ μονάχα ξέρω  
ὅταν γιὰ λίρας ἡμιλῶ τί πόνοὺς ὑποφέρω.

Καλῆς μὲ χαρίσματα κι' ἑλὴν περισσά...  
ἡ λάμψις του 'στὰ μάτια μου ὡς τὴν ἀκόμη μένει...  
ἔχει στ' ἀμάξι γιὰ τιμὴ καὶ τὸν Ὄσμαν Πασσά,  
τὸν καὶ Γαζὶ λεγόμενον, ποῦ νικητὴς σημαίνει,  
ἀλλ' εἶδα κι' ἄλλους νικητὰς, ποῦ σὲ πολέμους 'γύρισαν,  
καὶ τότε πάλιν, Περικλῆ, ἀπὸ τὸν νοῦ μου 'πέρασαν  
πολλοὶ Γαζῆδες τῶν Ρωμηῶν καὶ στριφτομουστακάτοι,  
ποῦ τὰ σπαθιά των σέρνοντας θαρροῦν πῶς κάνουν κάτι.

Τίποτε πανόραμα καὶ σὺ δὲν θὰ τὸ 'δῃς, μωρέ...  
θαρροῦν πῶς ἐμυρίζει κοντὰ μου καταίρι,  
καὶ φάτης λιγυρόστεμος ἀπὸ τὸν μιναιρὶ  
εἰς τὸν Ἀλλάχ προσκύνετο γιὰ τὸν σεπτὸ Καλῆν.

Ἐσεῖσθι τὸ τσερβέλο μου μ' ἐκείνην τὴν χλιδὴν,  
οὔτε ν' ἀφήσω τὸ Γιλδίξ δὲν μοῦκανε καρδιά,  
καὶ σὰν Ρωμηὸς περιέργως 'ρωτοῦσα μὲ σπουδὴν  
μαύρους εὐνούχους καὶ λευκοὺς ἂν εἶχανε παιδιά.

Κι' ἔτρεξα τὸν Ἰππόδρομον τὸν παλαιὸν νὰ 'δῶ  
κι' ἐκστατικὰς κι' ἐμβρόντητας ἀπέμεινα κι' ἔδω,  
ἀλλ' ὅμως οὔτε Βίγντος ἢ Ἡρώωνος κανεῖς,  
οὔδ' ἄσπρος, οὔτε κόκκινος, οὔδε μελιτζανῆς.  
Συλλογισμένος ἐκλινῶ τὴν κεφαλὴν μου πάλιν,  
ἀλλ' εἶδα καὶ τὸν Πλαταιῶν τὴν στήλην τὴν μεγάλην,  
ποῦ στέκεται, Περικλῆ, τὴν περιβάλλει ποῦ  
κι' ἂν ζωντανέψῃ μιὰ στιγμή σὲ πᾶσι ριπιδί.

Κι' ἀπὸ μακρὰν ἐμυγγίζῃ ἡ γῆ τῶν Πλαταιῶν  
κι' ἔδω σὰν ποῦ κι' ἐρείπια προβαίνειν κραταίων,  
καὶ τότε εἶδα μ' ἔξωσαν καὶ μ' ἀσφαζὲν μαχαίρων  
κι' ἐκείνησα τὰ μούτρα μου καὶ μὲ τὰ ὄφθα μου χέρι.

Κι' αἰετοὶ μὲ κατάνοξιν κι' εὐλαβίαν πάλιν  
πρὸς τὴν Μεγάλην ἔπινον τοῦ Γένους ἄς Σχολῆν,  
καὶ μετὰ τὴν τὴν ἀνιδεὶς ἔβγαλαν δέκα κίλους  
κι' ἐκείνησα καὶ τὰς σοφοὺς τοῦ Γένους Διδασκαλοὺς.

«Εὐλογίαν τὸ Γένος σὲ στέλλει,  
κι' ἂν πᾶν οἱ Ρωμηοὶ τῆς Ἀθῆναις  
προσκύνηται νὰ θυλάξῃ μὲν  
καὶ μὴ βλέπῃ» ἰσὺς τὸν κατάνοξιν.



»Τῆς Παιδείας ἄς ρεύσῃ τὸ γάλα,  
ποῦ σ' ἐμάς τὸ νοθεύουν πολλοί...  
ἀπὸ σὰς περιμένει μεγάλη  
ἡ Μεγάλη τοῦ Γένους Σχολή.

»Ἐξω πόθους δασκάλων στενούς  
καὶ σὰν ξύλα μὴν εἶσθ' ἐπὶ ξύλων,  
κι' ἄς πετᾷ κι' ἡ ψυχὴ σας κι' ὁ νοῦς  
στούς βροντῶντας χορούς τῶν Αἰσχύλων.»

Μ' ἐφάνη πῶς μ' ἐκύκλωσαν ἀπὸ παντοῦ φουρνέλα  
καὶ ψιθυρίζων μέσα μου «ὦ τέμπορα! ὦ μόρες,»  
ἀπὸ τὴν Πόλι τῶστριψα καὶ 'στὴν κορφή κανέλα  
κι' ἀπὸ τὴν Σμύρνη 'πέρασα κι' ἔμεινα 'λίγαις ὥραις.  
Τί τόπος ἀνοικτόκαρδος καὶ μοσχομυρωδάτος!...  
καὶ κατὰ μῆκος, Περικλῆ, ἐμέτρησα καὶ πλάτος  
τὸν δρόμον τὸν παράλιον, ποῦ Κὲ τὸν ὀνομάζουν,  
κι' ἤμεδαποὶ κι' ἄλλοδαποὶ τὸ κάλλος τοῦ θαυμάζουν.

Τί δρόμος εἶναι, τζόγια μου... πηγαίνεις ὅλο ἴσια,  
καὶ τρέχουν ὠραιότητες τῆς Σμύρνης κλασικαί  
κι' ὅπως ἐμεῖς φωνάζομε «ψυχὴ μου 'στὰ Πατήσια»  
ἔτσι φωνάζουν κι' οἱ Σμυρνιοὶ «ψυχίτσα μου 'στὸ Κέ.»

ὦ μακαρία Σμύρνη μου καὶ τόσον προσφιλῆς,  
σέ χαιρετᾷ μακάριος κι' ὁ πλάνης Φασουλῆς.  
Ἔχεις κυράδες γιὰ σεβντᾶ καὶ ξακουσταῖς γαρίδες,  
ποῦ ξετρελλαίνονται γι' αὐταῖς οἱ σοβαροὶ μπεκρηδες.  
Ἄλλ' ὅμως τὰ μαριόλικά δὲν εἶδα θηλυκά  
γιατ' ἦταν κάψα δυνατὴ καὶ ντάλα μεσημέρι,  
μόνο καμπόσα πρόβαλαν ἀφράτα δουλικά,  
ποῦ 'ξάδελφό των ἤθελα νὰ μ' ἔχουν ντελμπεντέρη.

Μ' ἐγνώρισε, βρέ Περικλῆ, τῆς Σμύρνης ὁ Βαλῆς,  
μὰ 'πῆγα καὶ τὸν Φασουλᾶ νὰ 'δῶ σὰν Φασουλῆς,  
κι' ὅλους τοῖς Φασουλῆδες τοῦ τοῦς χαϊδεψα 'στὸν ὄμο  
κι' ἐτράβηξ' ἀπ' τὸν Φασουλᾶ κι' ἐπῆγα παραπάνω,  
καὶ κατὰ σύμπτωσιν καλὴν ἀπάντησα 'στὸ δρόμο  
κάτι καμήλαις πρὶ 'ψηλαῖς κι' ἀπὸ τὸν Καραπάνο.

Εἶδα καὶ τὸ Καστάστημα τοῦ πρώην Διογένη,  
ποῦ σὰν καὶ τοῦτο δεύτερο ἀδύνατον νὰ γένῃ,  
κι' ὁ Λεωνίδας, Περικλῆ, γενναῖος πατριώτης,  
καθὼς τὸν γιὸ τοῦ τζέντλεμαν καὶ ξενοδόχος πρώτης,  
διέταξε πρὸς χάριν μου τὴν μουσικὴ νὰ παίξῃ  
τὰ κόκκαλα τοῦ Σολωμοῦ κι' ἄμάν, Χριστέ, κι' ἄς φέξῃ.

Καὶ τότε ἐκτύπησα κι' ἐγὼ τὰς δύο μου παλάμας  
κι' εἶπα «τῆς Σμύρνης χαιρετῶ τὸν τόπο τὸν φιλόκαλο,  
ὅμως αὐτὴ, ποῦ 'πέταξε μέσ' ἀπ' τὰ κόκκαλά μας,  
μὲ τοὺς Σωτῆρας ἐγίνε ξερό πετσί καὶ κόκκαλο.»

Καὶ γιὰ νὰ μὴ πολυλογῶ σοῦ λέγω τέλος πάντων  
πῶς κι' ὁ Μισθός, ὁμογενὴς ἐκ τῶν πολυταλάντων,  
μ' ἐπῆρε μέσ' 'στὸ σπῆτι τοῦ καὶ μέσ' 'στ' ἀρχοντικό του  
κι' ὅλα τοῦ μ' ἄρεταν πολὺ κι' αὐτὸ τὸ δουλικό του.  
Καὶ τοῦπα «κύριε Μισθὲ καὶ πρώτε νοικοκύρη,  
ποῦ δέχεσαι 'στὸ σπῆτι σου κι' ἐμὲ τὸν κακομοῖρη,  
δὲν ξέρεις πῶς μ' εὐχαριστεῖ νὰ κάθωμαι σιμὰ σου  
μοῦ φαίνεσαι πρὶ κῶμ. ἰλ. φὸ ἐξ ὅλων τῶν ὁμοίων,  
κι' ὁπότεν προφερόμενον ἀκούω τὸν ὄνομά σου  
ἀμέσως συλλογίζομαι τὸ Κεντρικὸν Ταμεῖον.  
Μισθός, ὠραῖον ὄνομα, μὲ ζάχαρι γεμάτο,  
καὶ πάντοτε καὶ μάλιστα σὲ τούτους τοὺς καιροὺς,  
ποῦ τὸ χρυσάφι 'χάθηκε τὸ μυριαναθεμάτο  
καὶ 'στ' ἄντερὰ μας νοιόθομε λογιῶν λογιῶν χορούς.»

Ἄλλ' ὅμως κι' ἄλλους προσφιλεῖς ὁμογενεῖς ἐγνώρισα  
καὶ τὸ βαρὺ τὸ στῆθος μου ἀνάσας' ἐκεῖ πέρα,  
καὶ μὲ συγκίνησιν πολλὴν ἐκ Σμύρνης ἀνεχώρησα  
καὶ μόλις ἔφυγ' ἀπ' ἐκεῖ ἐπῆγε ἡ χολέρα.

Καὶ τώρα ξαναγύρισα μὲ τὸ γνωστὸν μου ξύλον  
εἰς τὴν ἐστίναν τοῦ φωτός καὶ τόσων κοπροκύλων,  
καὶ φορτωμένος ἔρχομαι μὲ πόθους πρὸ αἰώνων  
γιὰ νὰ τοὺς στεῖλω γρήγορα πεσκέσι πρὸς τὸν Θρόνον.

Πλησίασε, βρέ Περικλῆ, ποῦ σ' ἔχω 'στὴν ψυχὴ μου,  
καὶ φίλησε τὸ χέρι μου καὶ πάρε τὴν εὐχή μου,  
κι' εἰς ὑπονόμων παστρικῶν ὁδήγει με σωλήνας  
καὶ νὰ μυρίσω δῶσε μου πατρίους καββαλίκας.

Κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου εἰπέ μου τί συνέβη,  
εἰπέ μου ἂν ὁ Κόντες μας ἀκόμη διακονεῖ,  
ἂν ἔκαμαν οἱ δανεισταὶ καμμιὰ καινούρια κάσα  
κι' ἂν ἔγιναν γαλιὰ καρφιὰ οἱ παληομαστραπαδες μας,  
ἐγὼ δέ, φίλε Περικλῆ, γωρὶς νὰ βάλω ράσα,  
ἔχω σπουδαίαν ἐντολὴν ἀπ' ὅλους τοὺς παππάδες μας  
τὸ πνεῦμα τὸ τρισάγιον κι' ἐδῶ νὰ κατεβάσω  
κι' ὡς ἐκατὸ τοῦλάχιστον φαράϊς νὰ σὰς διαβάσω.

Αὐτὰ καὶ μένω, Περικλῆ, μὲ χέρι ἀσηκωμένα  
καὶ σκύψε τὸ κεφάλι σου ν' ἀρχίσω ἀπὸ σένα.

(Ὁ Περικλῆς εὐλαβῶς τὴν κεφαλὴν τοῦ κλίνει  
κι' ὁ Φασουλῆς τὸν εὐλογεῖ καὶ καρδυχὰς τοῦ δίνει.)

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν σὰς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέβη,  
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει  
μὲ ξενοδοχεῖο Σούδη, — δὴδ' 'στὸ λάδι τρεῖς 'στὸ ξύδι,

μὲ Χημεῖον μὲ μιὰ μάνδρα — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,  
καὶ μιὰ χήρα δίχως ἄνδρα, — πούταν ἄλλοτε μαμή.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδοῦ τοῦ Προαστείου κονιορτός πολὺς.